

De vrede van God

De apostel Paulus zegt tot de gelovigen te Filippi: ‘Weest in niets bezorgd, maar laat in alles, door gebed en smeking met dankzegging, uw begeerten bekend worden bij God. En de vrede van God, die alle verstand te boven gaat, zal uw harten en uw gedachten bewaren in Christus Jezus’ (Fil. 4:6-7).

Welk een heerlijke belofte! De vrede van God, die rust die in God is, die onbewogen kalmte bij alles wat er gebeurt – ja, zij gaat alle verstand te boven, kan door niemand worden begrepen en overtreft al onze gedachten en voorstellingen. Bezitten wij die vrede, dan worden onze harten en zinnen bewaard in gemeenschap met Christus Jezus, want de Heer Jezus had die vrede, die Hem verhief boven al het leed en de zorgen van dit leven, boven al de omstandigheden en moeilijkheden hier beneden, boven al de gevolgen van de zonde.

Hij was op aarde gekomen om de wil van God te doen. ‘Mijn spijs is, dat Ik de wil doe van Hem Die Mij gezonden heeft’, zo sprak Hij tot Zijn discipelen in Johannes 4:34. In algehele onderwerping aan God wandelde Hij hier beneden. In geen ding bezorgd, maakte Hij als waarachtig Mens al Zijn begeerten, door gebed en smeking, met dankzegging bekend bij Zijn God. Nachten bracht Hij door in het gebed. Bij elke belangrijke handeling, zoals de keuze van zijn apostelen, zocht Hij leiding in de gemeenschap met Zijn Vader. In strijd en nood, in angst en lijden verhief Hij Zijn ziel tot God.

En zo genoot Hij de vrede die alle verstand te boven gaat en die wij in gemeenschap met Hem ook genieten kunnen. Op treffende wijze wordt ons dit in de Evangeliën voorgesteld. Willen wij de Heer Jezus navolgen en dezelfde gezindheid hebben die Hij had – waartoe de apostelen ons vermanen – dan moeten wij Hem gadeslaan en bestuderen in Zijn leven en wandel hier beneden. Vol bewondering en aanbidding zullen wij ons telkens voor Hem neerbuigen en ons in Zijn zedelijke schoonheid, menselijke volmaaktheid en Goddelijke heerlijkheid verlustigen.

Hoe wondervol is de aanblik van Bethlehems stal! Daar ligt de Heer en Koning, Gods enige Zoon, van Wie Simeon in de tempel getuigde: ‘Mijn ogen hebben Uw heil gezien’ (Luk. 2:30), in doeken gewikkeld, liggend in een kribbe. ‘In de gestalte van God zijnde, heeft Hij het geen roof geacht God gelijk te zijn, maar heeft Zichzelf ontledigd en de gestalte van een slaaf aangenomen en is de mensen gelijk geworden’ (Fil. 2:6-7).

Op twaalfjarige leeftijd zat Hij in het ‘huis van Zijn Vader’ te midden van de Joodse schriftgeleerden, terwijl Hij naar hen luisterde, hen vragen stelde en vragen beantwoordde. Allen verwonderden zich over Zijn inzicht. Vol verheven waardigheid antwoordde Hij daarna Zijn moeder: ‘Wist gij niet dat Ik moet zijn in de dingen van Mijn Vader?’ (Luk. 2:49); daarna ging Hij met haar mee naar Nazareth en altijd was Hij Zijn ouders onderdanig. Terwijl Hij rijk was, is Hij vrijwillig ter wille van ons arm geworden, opdat wij door Zijn armoede rijk zouden worden (2 Kor. 8:9).

Wat Hij deed, deed Hij met zelfbewustheid, uit vrije wil, om Zijn Vader te verheerlijken. Geen tegenstand of tegenspoed kon Hem verontrusten of van Zijn kalmte beroven. Toen de inwoners van Nazareth Hem van de top van de berg, waarop hun stad gebouwd was, wilden werpen, ging Hij door het midden van hen Zijn weg. Toen de Joden Hem wilden stenigen, deed Hij alsof hij niets merkte. Toen de storm woedde op het meer van Galiléa en de golven dreigden het schip te laten vergaan, lag Hij rustig te slapen in het achtereind van het schip. Toen de mensen Hem opzochten in de hof, trad Hij onbevreesd in Goddelijke

majesteit vóór hen, en stelde Zich in hun hand, nadat Hij hun eerst Zijn macht over hen had getoond. Toen al de machten van de duisternis op Hem afkwamen, en de man die met Hem het brood gegeten had, Hem zou verraden, zat Hij rustig aan de paasmaaltijd, waste de voeten van Zijn discipelen en riep vol vreugde uit, nadat Hij de verrader had heengezonden: 'Nu is de Zoon des mensen verheerlijkt en God is in Hem verheerlijkt' (Joh. 13:31).

Als Hij gescholden werd, schold Hij niet terug; als Hij leed, dreigde Hij niet, maar gaf Zich over aan Hem Die rechtvaardig oordeelt (1 Petr. 2:23). Niets en niemand kon Hem van Zijn vrede beroven. Hij rustte in God. Kajafas mocht Hem voor een godslasteraar uitmaken, Herodes Hem bespotten, Pilatus Hem uit de hoogte behandelen, de soldaten Hem mishandelen, Hij bleef rustig en kalm, onbewogen.

Voor Zijn vijanden kon Hij bidden aan het kruis. Tot de berouwvolle moordenaar kon Hij zeggen: 'Heden zult gij met Mij in het paradijs zijn'. Voor Zijn moeder kon Hij zorgen in het zicht van Zijn smadelijke dood. Hij was even rustig en kalm toen Hij vermoeid en hongerig aan de Jakobsbron neerzat, als toen Hij door meer dan vijfduizend mensen omringd was die geen brood hadden om te eten. Even kalm als Hij zat te midden van Zijn discipelen en vrienden, bevond Hij Zich in het midden van Zijn vijanden. De tegenspraak van de mensen heeft Hij verdragen, het ongeloof en het onverstand van Zijn discipelen geduld; minachting, spot en hoon heeft Hij gewillig over Zich heen laten komen, de ziekten op Zich genomen, het kruis verdragen en de schande van dat kruis veracht.

Wat een voorbeeld! Van Hem kunnen wij leren. Hij is zacht-moedig en nederig van hart. Door Hem verlost van de zonden, door Zijn striemen genezen, kunnen allen die in Hem geloven, Zijn voorbeeld navolgen en in Zijn voetstappen wandelen.

'Vrede laat Ik u' (Joh. 14:27), zei de Heer Jezus tot de Zijnen: vrede door het bloed van Zijn kruis. Vrede met God door het geloof in Zijn Naam hebben allen die geloven. Maar de Heer laat erop volgen: 'Mijn vrede geef Ik u'. De vrede die Hij genoot, die onbewogen rust te midden van de stormen van het leven, wordt ons door Hem geschonken, en in Zijn gemeenschap kunnen wij de vrede van God genieten, die alle verstand te boven gaat.